

Ignacy Misiąg 1891 - 1942

Ignacy Misiąg urodził się w dniu 30 lipca 1891 r. w Tywoni. Dziś to wieś w gminie Pawłosiów w powiecie Jarosławskim. Był synem niezamożnego chłopa Jana Misiąga i Franciszki z d. Krajnig.

W 1898 roku podjął naukę w Jarosławiu, tam w Gimnazjum Jarosławskim w roku 1910 uzyskał maturę. Następnie podjął studia prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, które niestety wobec powołania do armii austro-węgierskiej zmuszony był przerwać. Służył na terenie Bośni i Hercegowiny. Po spełnieniu obowiązku wojskowego powrócił do nauki, wstępując jednocześnie do Towarzystwa Sportowo-Gimnastycznego „Strzelec”.

Po wybuchu I wojny światowej został w 1914 roku zmobilizowany do CK Armii, gdzie po ukończeniu szkoły oficerskiej, w stopniu kadeta rezerwy, wysłany został na front serbski. W 1915 r. awansowany do stopnia podporucznika, po walkach na terenie Czarnogóry i Włoch zostaje awansowany do stopnia porucznika ze starszeństwem z dnia 1 maja 1915.

Po zakończeniu I wojny światowej powrócił z frontu do Jiczyna. Został organizatorem i pierwszym dowódcą 14. pułku piechoty, gdzie objął dowodzenie batalionem zapasowym, którego większość stanowili Polacy. Na bazie tegoż batalionu utworzył jednostkę, która otrzymała nazwę 9. pułku piechoty. Po przetransportowaniu 9. pp do Jarosławia por. Misiąg włączył się czynnie w organizowanie oddziałów Wojska Polskiego. W tym czasie, na podstawie dekretu z dnia 27 grudnia 1918 r. Wodza Naczelnego Józefa Piłsudskiego, został przyjęty, jako były oficer armii austro-węgierskiej, do Wojska Polskiego. Z kolei na podstawie rozkazu nr 178 wydanego przez Szefa Sztabu Generalnego gen. dyw. Stanisława Szeptyckiego otrzymał, z dniem 1 listopada 1918 r., przydział w stopniu porucznika do Okręgu Wojskowego Przemyskiego.

W szeregach 14. pułku piechoty brał udział w wojnie polsko-ukraińskiej, a także w wojnie polsko-rosyjskiej. Z dniem 8 lipca 1919 został wyznaczony adiutantem taktycznym pułku, w czerwcu 1920 został pełniącym obowiązki dowódcy pułku, a z dniem 3 sierpnia 1920 r. obejmuje dowodzenie 14. pułkiem piechoty. Na mocy dekretu Naczelnego Wodza Wojska Polskiego z dnia 15 lipca 1920 r. zostaje awansowany do stopnia majora piechoty ze starszeństwem od 1 kwietnia 1920.

Ignacy Misiąg odznaczał się odwagą, zmysłem taktycznym i organizacyjnym, czego dowodem było przyznanie mu Krzyża Srebrnego Orderu Wojennego Virtuti Militari nadanego dekretem Wodza Naczelnego z dnia 13 kwietnia 1921 r. i czterokrotnie Krzyża Walecznych.

W dniu 1 maja 1921 przybył wraz z pułkiem do Włocławka gdzie objął stanowisko komendanta tamtejszego garnizonu. Dwa lata później, w dniu 28 października 1923 r. odebrał we Włocławku z rąk Prezydenta RP sztandar ufundowany dla 14. pp przez społeczeństwo miasta.

W roku 1921 we Włocławku wstępuje w związek małżeński z Marią Średnicką, z którą miał dwóch synów: Mariana Ignacego (ur. 19 czerwca 1922 r.) i Jana Kazimierza (ur. 4 marca 1926r.) oraz córkę Zofię Wandę (ur. 22 stycznia 1925 r.)

Na podstawie rozporządzenia z dnia 31 marca 1924 r., wydanego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Stanisława Wojciechowskiego, zostaje awansowany do stopnia podpułkownika, ze starszeństwem z dniem 1 lipca 1923 roku.

Kadra oficerska 14. pp 1928 r. ppłk I.Misiąg w środku

Podczas pobytu we Włocławku okazał się być doskonałym administratorem i organizatorem życia społecznego. Okres dowodzenia 14. pułkiem piechoty przez ppłk. Ignacego Misiąga to czas rozkwitu włocławskiego garnizonu. Działał też we włocławskim harcerstwie oraz w Lidze Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej.

W okresie dużego bezrobocia panującego we Włocławku (lata 1931–1932), z jego rozkazu wojsko przekazywało potrzebującym żywność, opał oraz wydawało darmowe posiłki dzieciom i młodzieży.

ppłk I.Misiąg wśród dzieci z ochronki rok 1932

Zarządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Ignacego Mościckiego został awansowany do stopnia pułkownika, ze starszeństwem z dniem 1 stycznia 1929 r. W dniu 27 listopada 1929 Prezydent Mościcki nadał płk. Misiągowi Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski za zasługi na polu organizacji, administracji i wyszkolenia wojska.

W lutym 1938 objął stanowisko dowódcy piechoty dywizyjnej 6. Dywizji Piechoty.

W lipcu 1939 r. zostaje dowódcą Oddziału Wydzielonego „Ignacy” i na jego czele bierze udział w kampanii wrześniowej. Zadaniem OW „Ignacy” (inaczej znanego jako „Brzeźce”) była osłona kierunku pszczyńskiego. W dniach 1 i 2 września zgrupowanie płk. Misiąga toczyło zacięte walki z niemiecką 5. Dywizją Pancerną, w wyniku których, mimo początkowego sukcesu, uległo rozbiciu w okolicach Pszczyzny.

Dalsze walki prowadził płk I. Misiąg wraz z 6. Dywizją Piechoty na Śląsku, nad Dunajcem, nad Sanem, w lasach biłgorajskich i w pierwszej bitwie pod Tomaszowem Lubelskim.

W dniu 20 września 1939, po kapitulacji 6. Dywizji Piechoty w rejonie Rawy Ruskiej, dostał się do niewoli niemieckiej. Trafił początkowo do Bochni by następnie być internowanym w Oflagu XIB Braunschweig, w którym pełnił funkcję starszego obozu.

22 czerwca 1940 r. wraz z grupą oficerów z Oflagu XIB został ostatecznie przeniesiony do Oflagu II C Woldenberg. Z uwagi na starszeństwo płk. Ignacego Misiąga, płk Stanisław Engel, pełniący tam funkcję starszego obozu zrzekł się tej funkcji na rzecz I.Misiąga. Jednocześnie

z uwagi na to, że w ramach Oflagu IIC Woldenberg funkcjonował Obóz Wschód i Obóz Zachód gdzie również pełnione były funkcje starszych obozu, płk Ignacy Misiąg z dniem 4 lipca 1940 r. objął funkcję Najstarszego Oflagu IIC Woldenberg.

W ramach pełnienia tej funkcji, obok przypisanych Konwencją Genewską starszym obozów funkcji organizacyjnych i kontaktów z władzami niemieckimi, włączył się wydatnie w kierowanie obozową organizacją podziemną. Z inicjatywy płk. Ignacego Misiąga powstał w obozie pierwszy konspiracyjny uciezkowy oddział bojowy liczący 48 osób w większości oficerów, którego dowódcą został por. Zdzisław Pacak – organizator kilku uciezek, w tym i udanej brawurowej uciezki.

Płk. I. Misiąg dał się także poznać jako inicjator i współtwórca obozowego życia kulturalnego. Właśnie dzięki Jego staraniom udało się pozyskać salę na teatr obozowy. Na swoim koncie miał także i występ w teatrze śpiewając wiersz autorstwa ppor. Fiszera w szopce noworocznej 1941 roku.

W grudniu 1941 z uwagi na stan zdrowia zrezygnował z tej funkcji Najstarszego Obozu, zastąpił Go płk Stefan Biestek.

Wobec pogarszającego się stanu zdrowia z rozpoznaniem choroby Buergera został umieszczony w szpitalu jenieckim w Stargardzie, gdzie konieczna była amputacja obu nóg. Mimo to choroba rozprzestrzeniła się i w jej wyniku zmarł w szpitalu w dniu 24 stycznia 1942 roku. Niemieckie władze obozu zgodziły się na organizację uroczystości żałobnej w Sali koncertowej. Gdy jednak 2 lutego 1942 r. sala ta zapełniła się, przedstawiciele Abwehry zakwestionowali dekorację sali i sceny. Głównym elementem dekoracji była duża reprodukcja Orderu Virtuti Militari, orderu który nosił Ignacy Misiąg od czasu I Wojny. Nie pomogła interwencja nowego Najstarszego Obozu płk. St. Biestka. W tej sytuacji płk St. Biestek nakazał zebrany opuszczenie sali w milczeniu. Była to godna tej chwili manifestacja pokazująca, że często już skłócona na co dzień społeczność jeniecka potrafi w ważnych chwilach być ponad podziałami i działać jednomyślnie. Na wniesioną później oficjalną skargę niemiecki komendant obozu płk I. Martens zezwolił na odbycie uroczystości. Jednak uzyskał wtedy lakoniczną odpowiedź od płk. St. Biestka – „*My już uczciliśmy pamięć naszego Zmarłego przełożonego*”

Pułkownik Ignacy Misiąg został pochowany na cmentarzu w Stargardzie, gdzie zaciągane są warty honorowe harcerzy.

W roku 1967 za udział w walkach wojny obronnej 1939 został pośmiertnie odznaczony Krzyżem Złotym Orderu Wojennego Virtuti Militari .

*Opracował Andrzej Pazda, wiceprezes Stowarzyszenia Woldenberczyków na podstawie:
dostępnej literatury, w tym m.in.:*

„Dzienniki jenieckie polskich oficerów...” pod red. W. Lewickiego WWL Warszawa 2007

• „Za drutami oflagów” A. Bukowski, PWN 1993, „Oflag IIC Woldenberg”, KiW 1984.

„Oflag IIC Woldenberg – to brzmi jak tajemnica” pod red. W. Dembka SW 2021.

Poznań, 12 lutego 2025.